

ZO DOEN
WIJ DAT!

'We hopen dat we niet voor niets zijn gevlucht'

Gezond zijn, gezond blijven, opvoeden: we zijn er elke dag mee bezig. Welke lessen leerde u van het leven en wil u aan anderen overdragen? Vandaag: Ahmet (14) en Semihat Aktas (36) uit Middelburg.

DOOR MARJAN DE KORT

Heb zelfvertrouwen en respect

Semihat: „Nu de kinderen ouder worden, gelden er duidelijker regels. Ze mogen met vrienden en vriendinnen afspreken, maar niet uit logeren. En we willen ze eerst leren kennen, ook hun ouders. Verder leren we hen vertrouwen te hebben in zichzelf. Probeer problemen eerst zelf op te lossen, ren niet meteen naar papa en mama. Als ze iets moeilijk vinden, dan vertellen Ahmet en ik over wat wij hebben meegemaakt. In 1997 vluchtten we vanuit Turks Koerdistan voor het oorlogsgeweld. Onze zoon Merdan, nu 22, kon pas twee jaar later naar ons toekomen. We zijn weer op onze voeten terechtgekomen en wonen nu veilig in Middelburg. Heb dus zelfvertrouwen, is onze boodschap voor de kinderen. Wat respect betreft: dat brengen we de kinderen bij door zich te laten concentreren op school, werk en familie.”

Merdan: „Ik had liever dat mijn vrienden wel bij ons thuis moesten logeren, want dan kunnen mijn ouders zien hoe zij is. Nu moeten we een half jaar tot een jaar wachten tot blijkt of het serieus is. Gelukkig be-

grijpt zij het, ook al is dit in hun Nederlandse gezin heel anders.”
Ahmet: „Eigenlijk mixen we een beetje. We leren ze de Nederlandse en de Koerdische cultuur, zodat ze weten waar ze zijn én waar ze vandaan komen. Bezoek bijvoorbeeld, dat spreken we niet af, we gaan gewoon langs. We maken ook altijd te veel eten, want je weet nooit wie er langskomt. En op de eerste dag van de lente vieren we Newroz, het feest om onze stem te laten horen en onze vrijheid te eren. Van Nederland hebben we het vieren van onze verjaardag en trouwdag overgenomen.”

Bermal: „Omdat mijn ouders goed uitleggen waarom ze bepaalde regels hebben, ben ik het eigenlijk bijna nooit met hen oneens. Ik vind mijn ouders sterk. Ze vertellen over hun fouten en hoe ze zichzelf hebben verbeterd en ze leren dat ons dat ook te doen. Ze voeden ons op met veel liefde en aandacht.”

Lichaam en geest zijn even belangrijk

Ahmet: „Als je geestelijk niet lekker voelt, heb je vaak lichamelijke klachten en andersom. Zelf worstel ik de laatste tijd met nare herinne-

“
Onze boom is in één klap omgehakt en neergezet in Nederland, maar onze wortels zitten nog in Turks Koerdistan in de grond

ringen aan de oorlog. Ik heb heimwee naar het fijne Koerdistan van vroeger, met mijn familie, ons land, ons huis. Allemaal vernield door het leger. Onze boom is in één klap omgehakt en hier in Nederland neergezet, maar de wortels zitten nog daar in de grond. Oké, we zouden nu terug kunnen, maar dan moeten we volgens Turkse gewoonten leven, Turks spreken en naar Turkse scholen gaan. In Nederland mogen we zijn wie we zijn en daar zijn we heel blij om. Toch is het vanbinnen soms een vulkaan van verdriet, strijd en heimwee. Misschien moeten Semihat en ik daar meer over praten, maar dat vinden we moeilijk. Dat de baangarantie na mijn schildersopleiding niet doorging vanwege de crisis, werkt ook niet mee. Ik doe nu vrijwilligerswerk voor de Rode Halve Maan om de Koerden en Jezid's in Syrië en Irak te helpen.”

Merdan: „Ik ben blij dat mijn ouders zijn gevlucht. Misschien hadden ze anders wel vastgezeten. Ik

→ De familie Aktas koopt standaard te veel eten, want je weet nooit wie er langskomt.

PHOTO: MICHELLE JAMES

kan me moeilijk in hen verplaatsen, maar bij de gedachte alleen al krijg ik de rillingen. Vergelijken met hen ben ik met een zilveren lepel in de mond geboren. Soms hebben ze het zwaar, maar door hun herinneringen met ons te delen, worden we allemaal weer kalm. Ze hebben veel te verduren gehad, maar leven nog steeds.”

Bermal: „Ik hoor de verhalen over hoe het was. De familie samen, de bergen, het dorp, de dieren, de muziek, het eten, de cultuur. Mijn ouders kwamen in een nieuwe wereld, waar ze bijna niks wisten. Ik word er verdrietig van, maar ook wel boos.”

Semihat: „Veel vluchtelingen in het asielzoekerscentrum waren depressief, ik ook. Pas in Middelburg, toen ik zwanger raakte van Bermal, werd ik weer blij en energiek. Ik wilde sterk en positief zijn, voor haar. En later voor Hevi en Brusk. Toch komen ook bij mij de pijn en de angst van de vlucht en de oorlog regelmatig terug. Om toch gezond en gelukkig te zijn ga ik elke week zwemmen met de kinderen. En ik ben veel buiten, ik loop graag. Dat kan hier gewoon als vrouw alleen. Ik ben verlied op Nederland, hier is alles. Zon, zee en strand.”

Laten we bidden voor humanisme

Semihat: „Veiligheid, vrijheid, geluk, gezondheid en een goede toekomst voor onze kinderen, daar zijn we

voor gevlucht en we hopen dat dat niet voor niets is. Ik ben moslim en ik bid, de rest niet. Omdat we zo vaak moesten vluchten, heb ik niet veel geleerd over mijn geloof, dat vind ik jammer. Maar wat ik ervan weet, vertel ik aan mijn kinderen.”

Ahmet: „Ik verloor mijn vader en mijn oma in de oorlog en ik had toestemming nodig van anderen om mijn leven te kunnen leiden. Ik ben niet gelovig. Mijn droom is een wereld waar mensen samenleven met respect voor elkaar. Vrede, vrede, vrede! En vrijheid. Het maakt niet uit of je jood bent of moslim, christen of hindoe, laten we bidden voor humanisme: geluk voor iedereen, door samen te werken en samen te leven.”

Van genieten met vrienden en familie word je gelukkig

Semihat: „Ik word blij van een schoon en opgeruimd huis, koekjes bakken, koken. En van lekker eten met vrienden en de kinderen. Maar ook van feestjes met dansen en muziek.”

Ahmet: „Van de zomer gaan we met het gezin naar onze familie vier weken. Eerst naar Germik en Derik om de doden te groeten, daarna naar Istanbul en Ankara waar de overlevenden na de oorlog moesten gaan wonen. Al is het dubbel, toch verheug ik me erop weer even samen te kunnen zijn.”

DE FAMILIE

→ Ahmet (14), schilder.

→ Semihat (36), verzorgende.

→ Merdan (22), zoon.

→ Bermal (17), dochter.

→ Hevi (9), dochter.

→ Brusk (4), zoon.